

РЕЙ БРЕДБЪРИ КОЙ ЩЕ ПОЛУЧИ ЛЪВА, АКО УБИЯТ „МГМ“?

Превод от английски: Крум Бъчваров, 1999

chitanka.info

— Божичко, по дяволите, Иисусе Христе! — възкликна Джери Уд.

— Моля ви — каза машинописката и спря, за да изтрие някаква грешка в сценария. — Аз съм християнка.

— Да, ама аз съм от Бронкс, Ню Йорк — отвърна Уд, като зяпаше през прозореца. — Само погледнете, само вижте онова там!

Секретарката вдигна очи и видя същото, каквото и той.

— Пребоядисват студиото. Това е Първа сцена, нали?

— Адски сте права. Първа сцена, където през трийсет и четвърта построихме „Баунти“, през трийсет и девета заснехме интериорите на „Тара“ и пак през трийсет и четвърта двореца на Мария Антоанета! За Бога, вижте ги какво правят!

— Като че ли променят номера.

— Променяли номера, по дяволите! Та те го изтриват! Няма вече Първа. Вижте как ония типове с найлоновите гащеризони повдигат проклетите букви и проверяват дали са добре на големина.

Машинописката се изправи и си свали очилата, за да вижда по-добре.

— Прилича на Ю. Какво означава „Ю“?

— Почакайте да наместят първата буква. Виждате ли? Това не е ли „Х“?

— „Х“ и после „Ю“. Обзалагам се, че мога да се сетя коя е третата. Хюз! А там долу на земята, шаблонът с малките букви? „Самолетна компания“?

— „Самолетна компания Хюз“, по дяволите!

— Откога произвеждаме самолети? Зная, че войната продължава, но...

— Не произвеждаме никакви проклети самолети — извика Джери Уд и се извърна от прозореца.

— Значи ще снимаме филми за въздушни битки, така ли?

— Не, няма да снимаме никакви проклети филми за въздушни битки!

— Не разбирам...

— Сложете си проклетите очила и погледнете. Помислете! Защо им е на ония копелета да променят номера с име, а? Каква е голямата идея? Ние не произвеждаме самолети, нито пък сглобяваме Р-38, а сега... Господи, вижте това!

Секретарката му заслони очи с длан и възкликна:

— Проклетата да съм!

— И няма да сте единствената. Искате ли да ми кажете какво е онова нещо?

Жената присви очи.

— Балон? — попита тя. — Противосамолетен балон?

— Можете да го повторите, но недейте!

Секретарката стисна устни, погледна към сивото чудовище в небето и седна на мястото си.

— До кого искате да е адресирано писмото? — попита тя.

Джери Уд се завъртя към нея с убийствено изражение.

— На кой му пука за някакво тъпо писмо, когато светът отива по дяволите? Не разбирате ли какво означава това? Защо, питам ви, ще пазят „МГМ“ с противосамолетен балон? По дяволите, ето още един! Стават два!

— Няма причина — отвърна секретарката. — Нито сме склад за муниции, нито сме военновъздушен обект. — Тя написа няколко букви и внезапно се засмя. — Бавно загарявам, нали? Наистина ли ще ни бомбардират?

Жената отново се изправи и се приближи до прозореца. Бояджиите нагласиха шаблоните си и започнаха да изписват новия надпис.

— Да — тихо каза тя, — ето. „САМОЛЕТНА КОМПАНИЯ ХЮЗ“. Кога се нанася?

— Кой, Хауи кретена ли? Хауърд тъпака? Хюз милиардерското копеле?

— Точно той, да.

— Самият той никъде няма да ходи, гащите му пак са си залепени за стола в кабинета му, дето е само на пет километра оттук. Помислете! Свържете фактите. „МГМ“ е тук, нали така, на три километра от тихоокеанското крайбрежие. А на пет километра на север от нас и също на три километра от океана е...

Той я остави сама да се сети за останалото.

— „Самолетна компания Хюз“ ли?

Джери Уд затвори очи и притисна чело към прозореца, за да се поохлади.

— Браво. Познахте.

— Проклетата да съм — въздъхна тя, очевидно доволна от откритието си.

— Няма да сте единствената.

— Хората, дето боядисват сградата и сменят надписите, се надяват, че когато прелетят оттук или подводниците им изплават на повърхността от татък Кълвър Сити, японците ще помислят, че Кларк Гейбъл и Спенсър Трејси снимат филм в „Самолетна компания Хюз“ на три километра на север оттук. И че от хангарите на „МГМ“ по цял ден излитат самолети!

Джери Уд отвори очи и отново погледна навън.

— Трябва да призная, че добрата сцена наистина прилича на хангар. И хангарът прилича на добра сцена. Само да им сложиш съответните табели и спокойно можеш да поканиш японците. Банзай!

— Блестящо! — възкликна секретарката му.

— Уволнена сте — каза той.

— Моля?

— Напишете писмо — все още с гръб към нея продължи Джери Уд.

— Ново писмо ли?

— До господин Сид Голдфарб.

— Но той е на горния етаж.

— По дяволите, напишете писмо до Сидни Голдфарб. Скъпи Сид. Зачеркнете това. Само Сид. Направо съм бесен! Какво става, по дяволите? Идвам в кабинета си в осем сутринта и това си е „МГМ“. По обед отивам в ресторанта и Хауърд Хюз щипе келнерката отзад. Чия е тая страхотна идея?

— Тъкмо това се чудех и аз — отбеляза секретарката му.

— Уволнена сте — повтори Джери Уд.

— Продължавайте — каза тя.

— Скъпи Сид. Докъде бях стигнал? А, да. Сид, защо не са ни съобщили за този камуфлаж? Спомняш ли си оня стар виц? Всички сме назначени на работа, за да следим за айсберги, прииждащи по Кълвър Булвард? Роднини от студиото, чичовци, братовчеди? А сега проклетият айсберг е тук. И е със спортни обувки, кожено яке и мръсна мустаката усмивка. Тук съм от дванайсет години, Сидни, и отказвам... хм, по дяволите, допишете го сама. Искрено твой. Не, не „искрено“. Бясно твой. Бясно. Къде да се подпиша?

Той рязко измъкна писмото от пишещата машина и извади писалката си.

— А сега го занесете горе и го предайте.

— Вестоносците ги убиват за такива вести.

— По-добре да те убият, отколкото да те уволнят.

Тя остана неподвижна.

— Е? — попита Джери Уд.

— Чакам ви да се успокоите. След половин час сигурно ще искате да скъсате това писмо.

— Няма да се успокоя и няма да го скъсам. Вървете.

Но тя продължи да седи и да го гледа, докато редовете изчезнаха и цветовете избледняха. После тихо сгъна писмото и го скъса веднъж, после пак и така четири пъти. Накрая изхвърли парченцата в кошчето.

— Колко пъти ви уволних днес? — попита той.

— Само три.

— Четвъртият път ще е наистина. Телефонирайте в „Самолетна компания Хюз“.

— Чудех се кога...

— Не се чудете. Действайте.

Тя прелисти телефонния указател, намери номера и вдигна поглед.

— С кого искате да разговаряте?

— С господин Спортни обувки, господин Летящо яке, милиардерът натрапник.

— Наистина ли смятате, че лично отговаря на обажданията?

— Опитайте.

Секретарката опита и започна да говори, докато той гризеше нокътя на палеца си и гледаше бояджиите долу.

— По дяволите! — изненадано каза тя и му протегна слушалката. — Там е! И отговори лично!

— Поднасяте ме! — извика Джери Уд.

Жената сви рамене.

Той грабна слушалката.

— Ало, кой е там? Какво? Хм, виж сега, Хауърд, искам да кажа господин Хюз. Естествено. Тук е „МГМ“. Как се казвам ли? Уд. Джери Уд. Вие какво? Чували сте за мен ли? Гледали сте „Отново на Бродуей“? И „Славни години“? Но естествено, нали преди бяхте

собственик на студията „РКО“? Естествено, естествено. Вижте, господин Хюз, имам един малък проблем. Ще бъда съвсем кратък.

Той замълча и намигна на секретарката си.

Тя му отвърна. Гласът от отсрещната страна на линията говореше любезно и тихо.

— Какво? — попита Джери Уд. — И при вас ли ставало нещо? Значи знаете защо ви търся, господине. Хм, току-що смениха надписа на Първа сцена с този на компанията „Хюз“. Как ви харесва това, а? Е, чудех се, Хауърд, господин Хюз, дали бихте могли да ми направите една малка услуга.

— Само кажете — отвърна тихият далечен глас.

— Мислех си, че ако следващия път дойдат по въздух или по море и видят тези големи букви точно срещу моя прозорец, японците със сигурност ще започнат да хвърлят бомби, защото ще си помислят, че това е земята на Р-38 и територия на „Хюз“. Блестяща идея, господине, блестяща. Какво? Дали всички в „МГМ“ се радват на тази измама? Не танцуват по улиците, но ви поздравяват, че сте измислили такъв поразителен план. Вижте сега. Имам адски много работа. Снимаме шест филма, редактираме два и започваме други три. Трябва ми безопасно място за работа, схващате ли идеята? Точно така. Да. Точно така. Имате чудесно малко ъгълче в един от хангарите си — естествено! Изпреварвайте ме. Какво да направя? Следобед да пратя секретарката си ли? Имате ли пишеща машина? Ще оставя моята тук. Господи... Как... Господин Хюз, вие сте страхотен пич. А ако пък вие искате да се преместите в моя кабинет? Само се шегувам. Добре. Благодаря. Благодаря. Добре. Ще я пратя. Веднага.

И затвори.

Секретарката му го наблюдаваше безизразно. Той извърна очи и отказа да срещне погледа ѝ. По лицето му бавно плъзна червенина.

— Вие сте уволнен — каза тя.

— Спокойно — отвърна Джери Уд.

Жената се изправи, събра няколко листа, потърси си чантичката, опитно начерви устните си и застана до вратата.

— Накарайте Джоуи и Ралф да донесат всичко от най-горната папка — каза тя. — Това ще е достатъчно за начало. Идвате ли?

— След малко — без да я поглежда, отвърна той. Продължаваше да стои до прозореца.

— Ами ако японците разберат измамата и бомбардират истинската „Самолетна компания Хюз“?

— Понякога — въздъхна Джери Уд — трябва да се рискува.

— Да напиша ли писмо до Голдфарб, за да му съобщя къде отиваме?

— Не, телефонирайте му. Така няма да има доказателства.

Над стаята падна сянка. Двамата погледнаха към небето над студиото.

— Хей — тихо рече той, — ето още един. Трети балон.

— Как е възможно? — попита секретарката. — Наистина ли ми прилича на един познат продуцент?

— Вие сте... — започна Джери Уд.

Но нея я нямаше. Вратата се затвори.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.